

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **N. T. H.**

zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2018, č. j. MV-129231-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“) zamítlo její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 10. 2017, č. j. OAM-27157-38/DP-2016. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.
2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobkyně dne 26. 10. 2015 podala na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití se svým otcem. Správní orgán I. stupně během posuzování žádosti zjistil, že za členy rodiny žalobkyně dle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba považovat nejen jejího otce, který na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, ale rovněž sestru žalobkyně, která podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny ve stejný den jako žalobkyně.
3. Správní orgán I. stupně s ohledem na příslušná ustanovení zákona č. 110/2016 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“), vypočetl částku životních minim tří členů rodiny po sloučení ve výši 8 420 Kč. Žalobkyně jako doklad o zajištění ubytování doložila smlouvu o nájmu bytu uzavřenou jejím otcem na období do 31. 7. 2019. Dle nájemní smlouvy bylo sjednáno nájemné ve výši 12 500 Kč a záloha na služby ve výši 500 Kč na osobu. Pro všechny členy rodiny by tedy celková částka nákladů na ubytování činila 14 000 Kč. Za celkovou určující částku minimálního úhrnného měsíčního příjmu rodiny tedy správní orgán I. stupně považoval částku 22 420 Kč (součet životních minim členů rodiny a nákladů na ubytování).
4. Žalobkyně jako doklad o úhrnném měsíčním příjmu rodiny doložila platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016, dle něhož se průměrný měsíční příjem otce žalobkyně rovnal 14 919 Kč. Vzhledem k tomu, že tato částka nedosahovala požadovaného minimálního měsíčního příjmu rodiny vyčísleného na 22 420 Kč, správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl.
5. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání. V něm mj. namítla, že správní orgán I. stupně chybně za člena rodiny posuzoval i její sestru, která dosud nežije na území České republiky. Rozhodnutí je dále v rozporu se Směrnicí Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“), neboť z dokazování nevyplývalo, že by se žalobkyně stala neodůvodněnou zátěží pro sociální systém.
6. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V něm přihlédl ke skutečnosti, že žádost sestry žalobkyně byla pravomocně zamítnuta dne 2. 12. 2018, takže ji nadále nebylo možné považovat za člena rodiny ve smyslu § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ani ji započítávat do měsíčního úhrnného příjmu rodiny po sloučení. Minimální

částka měsíčního příjmu se tedy měla rovnat 19 090 Kč, ani za této situace však zjištěný měsíční příjem rodiny nebyl dostačující. Směrnice o právu na sloučení rodiny umožňuje státům požadovat po účastnících řízení, aby prokázali své příjmy, a o tvrzené neodůvodněné zátěži pro sociální systém vůbec nehovoří.

II. Podání účastníků řízení

7. Žalobkyně v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s čl. 7 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 16 odst. 1 písm. a) směrnice o právu na sloučení rodiny. Žalobkyně v rámci řízení prokázala dostatečně vysoký příjem otce, ovšem správní orgány od takto zjištěné částky odečetly náklady na bydlení. Žalobkyně však tvrdí, že otec před příjezdem žalobkyně pronajme levnější byt, z čehož je zřejmé, že příjmy rodiny budou dostačující a žalobkyně nebude využívat systém sociální pomoci. Správní orgány měly příjmy posoudit z hlediska ustanovení směrnice o právu na sloučení rodiny, a to s ohledem na její přímý, případně nepřímý účinek. Napadené rozhodnutí rovněž představuje zásah do jejího rodinného života, neboť svého otce přes dočasné odloučení považuje za blízkého člena své rodiny a ráda by s ním sdílela společnou domácnost. Tuto skutečnost je třeba hodnotit ve světle Úmluvy o právech dítěte, neboť žalobkyně je velmi blízko věku dítěte.
8. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval svoji argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a dodal, že rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného života žalobkyně. Žalobkyně může v budoucnu podat novou žádost o pobytové oprávnění, případně udržovat kontakt se svým otcem prostřednictvím krátkodobého víza. Žalobkyně v zemi původu pobývá se svou matkou a sestrou, její otec má již delší dobu povolen pobyť na území České republiky. Napadené rozhodnutí tedy nemá za následek zásah do práva na společné soužití s otcem, neboť toto soužití ještě fakticky nevzniklo.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

10. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
11. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Dle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g) a h), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1“.
13. Dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit“.

14. Dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet

1. částek životních minim členů rodiny a

2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu (...)“.

15. Dle § 3 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu „částka životního minima osoby, která je posuzována jako první v pořadí, činí měsíčně 3 140 Kč“.
16. Dle § 3 odst. 3 písm. b) téhož zákona „částka životního minima osoby, která je posuzována jako druhá nebo další v pořadí, činí měsíčně 2 450 Kč u nezaopatřeného dítěte od 15 do 26 let věku“.
17. Mezi stranami je nesporné, že za členy rodiny ve smyslu 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se v řešeném případě považují žalobkyně a její otec (tedy nikoliv již její sestra). V tomto smyslu tedy správní orgány správně vypočetly, že částka životních minim členů rodiny po sloučení se rovná 5 590 Kč, jakožto součtu životního minima žalobkyně (2 450 Kč) a jejího otce (3 140 Kč). Vzhledem k tomu, že žalobkyně v průběhu řízení předložila doklad o zajištění ubytování (nájemní smlouvu zajišťující ubytování na adrese P.), kterým prokázala skutečné náklady rodiny vynakládané na bydlení, tak v řešeném případě se neuplatní výpočet prostřednictvím normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení. Dle předložené nájemní smlouvy činí nájemné 12 500 Kč, spolu se zálohami ve výši 500 Kč na osobu, se pak měsíční výdaje rodiny na bydlení rovnají částce 13 500 Kč. Za určující částku, kterou byla žalobkyně povinna doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem rodiny, tedy žalovaný správně považoval částku 19 090 Kč (součet částky 5 590 Kč a 13 500 Kč).
18. Dále mezi stranami není sporu o tom, že příjem rodiny s ohledem na údaje vyplývající z platebního výměru otce dosahuje výše 14 919 Kč měsíčně. Vzhledem k tomu, že doložený reálný příjem zjevně nedosahuje minimální výše 19 090 Kč, žalovaný nepochybil, když žádost žalobkyně zamítl pro nesplnění podmínky stanovené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
19. Žalobkyně se na svou obranu v žalobě dovolává směrnice o právu na sloučení rodiny, neboť dle jejího názoru měly správní orgány posoudit, zda žalobkyně bude využívat systém sociální pomoci. Soud nikterak nerozporuje, že dle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie má být vnitrostátní právo transponující směrnici vykládáno v souladu s touto směrnicí (nepřímý účinek směrnice), případně za splnění určitých okolností může

být směrnice přímo aplikována na projednávaný případ (přímý účinek směrnice). Soud je však přesvědčen, že přímý účinek směrnice v řešeném případě nepřípadal v úvahu a její nepřímý účinek byl respektován.

20. Podle čl. 7 bodu 1 písm. c) platí, že členský stát může při podání žádosti o sloučení rodiny požadovat po žadateli, aby prokázal, že osoba usilující o sloučení rodiny má stále a pravidelné finanční příjmy, které jsou dostatečné pro výživu jeho a jeho rodinných příslušníků, aniž by využíval systému sociální pomoci daného členského státu. Dle soudu byl citovaný článek řádným způsobem promítnut do příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť i tento zákon požaduje po žadatelích prokázat úhrnný měsíční příjem rodiny tak, aby žadatelé nebyli nuceni pro svou obživu čerpat ze systému státní sociální pomoci. Český zákonodárce v § 42b odst. 1 písm. d) pouze zpřesnil mechanismus výpočtu požadovaného finančního příjmu, smysl čl. 7 bodu 1 písm. c) směrnice o právu na sloučení rodiny byl však zachován. Soud je proto přesvědčen, že směrnice o právu na sloučení rodiny byla do českého právního řádu transponována správně, a proto zde není prostor pro její přímý účinek, kterého se žalobkyně dovolává.
21. Dle soudu je dále nepochybné, že správní orgány projednávaný případ posuzovaly nejen v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců, ale při rozhodování měly na zřeteli i směrnici o právu na sloučení rodiny. Pokud žalobkyně v průběhu řízení neprokázala minimální úhrnný měsíční příjem rodiny definovaný v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, nezaručila, že nebude závislá na sociální pomoci ze strany státu; správní orgány proto při rozhodování respektovaly smysl a účel čl. 7 bodu 1 písm. c) směrnice o právu na sloučení rodiny.
22. V této souvislosti soud podotýká, že úspěšná nemohla být ani námitka žalobkyně, dle níž po jejím příjezdu na území České republiky rodina zajistí levnější ubytování. Uvedené tvrzení totiž zůstává zcela v hypotetické rovině a nezaručuje splnění podmínky stanovené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ostatně soud souhlasí se žalovaným, že žalobkyně mohla v průběhu řízení předložit novou nájemní smlouvu, a tím prokázat, že příjem rodiny je dostatečný na úhradu nájemného. Žalobkyně však takto nepostupovala a novou nájemní smlouvu nedoložila, a to ani spolu se správní žalobou. Její námitka proto není důvodná.
23. Konečně se soud ztotožnil se žalovaným i co do hodnocení dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného života žalobkyně. Předně je třeba zdůraznit, že v řešeném případě žalobkyni nebylo zrušeno pobytové oprávnění, resp. neprodloužena jeho platnost, ale nebylo vyhověno její žádosti o získání povolení k pobytu. Žalobkyně tedy svůj rodinný život na území České republiky dosud nerealizovala. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně žije ve Vietnamu se svojí matkou a sestrou a její rodinný život se tedy odehrává v zemi původu. Otec žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2008, a proto neudělení pobytového oprávnění nemá za následek zpřetrhání rodinných vazeb mezi žalobkyní a jejím otcem, neboť oba spolu po delší dobu nežijí ve společné domácnosti. Nadto není vyloučeno, aby žalobkyně se svým otcem udržovala styk na základě krátkodobého schengenského víza, či prostřednictvím návštěv otce ve Vietnamu. Konečně pak platí, že napadeným rozhodnutím není žalobkyni znemožněno do budoucna pobývat na území České republiky se svými rodinnými příslušníky, neboť může podat novou žádost o vydání povolení k pobytu.

IV. Závěr

24. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. dubna 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu